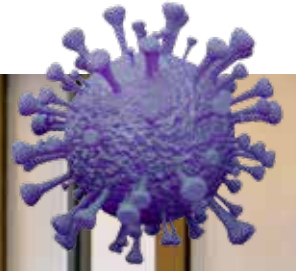

112

net werk

ACUTE ZORG IN TWENTE EN OOST-ACHTERHOEK

Persoonlijke ervaringen van zorgprofessionals
gedurende de COVID-19-crisis

‘COVID-19 heeft gezorgd voor saamhorigheidsgevoel’

Sophia de Rooij, voorzitter ROAZ Euregio

*‘Bijzondere vuurdoop
in coronatijd’*

‘Bij schaarste eerlijk delen’

*‘Iedereen wilde
extra werken’*

Colofon

112 Netwerk is een
uitgave van
Bureau Acute Zorg Euregio,
Ambulance Oost en
GHOR Twente.

Dit magazine verschijnt
vier keer per jaar en
bericht over ontwikkelingen
rondom acute zorg in Twente
en Oost-Achterhoek.

Jaargang 2020, editie juli

Redactie

Kitty Muntenaar
k.muntenaar@ambulanceoost.nl

Marja Nijkraake
m.nijkraake@acutezorgeuregio.nl

Cees Schenkeveld
c.schenkeveld@acutezorgeuregio.nl

Ira Hesp
info@vrtwente.nl

Charlotte Caudron
c.caudron@geenbladvoordemond.nl

Coverfoto
Carlo ter Ellen

Tekst
Ditta op den Dries

Concept & realisatie

Geen Blad voor de Mond B.V.
www.gbvd.nl
tel. 053 460 9002

ISSN 2211-8225

Disclaimer

De inhoud van deze uitgave
is tot stand gekomen in
de periode half mei-begin juni.
Uiteraard kan de situatie op
het moment van verschijnen
van deze editie anders
zijn en daardoor niet
overeenkomen met de
artikelen zoals gepubliceerd.
De redactie hoopt op
ieters begrip hiervoor.

Hou het roer recht!

Deze uitgave van 112 Netwerk is om verschillende redenen speciaal te noemen. In de achterliggende periode hebben alle zorgverleners, in de ruimste zin van het woord en uit vele disciplines, alle zeilen bij moeten zetten om de patiënten die aan hun zorg werden toevertrouwd zo goed en professioneel mogelijk te helpen, soms ten koste van de zorg en aandacht en het wel en wee van het thuisfront. Voor de redactie een reden om ditmaal een extra dikke speciale uitgave te maken, waarin we stil staan bij het feit dat u juist in deze periode als bestuurslid, manager, arts, verpleegkundige, verzorgende, adviseur, maar ook als vader, moeder, zoon, dochter, vriend, enzovoort aangesproken bent om een belangrijke bijdrage te leveren aan het vinden van oplossingen in een hectische, onzekere tijd. De verhalen, opgetekend in deze uitgave, dragen hopelijk bij aan een breder beeld van de mens achter de zorgverlener in deze zware tijd.

Voor mij persoonlijk heeft de afgelopen periode 2019/2020 vooral in het teken gestaan van herstel van een cardiologische interventie. Een dusdanig langzaam herstel dat ik ook in het tweede ziektejaar niet volledig in mijn functie als manager werkzaam heb kunnen zijn. Inmiddels – vlak voor mijn vijftienvertig dienstjaren – heb ik het besluit genomen om met pensioen te gaan en heb ik het stokje formeel over kunnen dragen aan Manon Bruens, die vanaf februari 2019 mijn taken uitstekend heeft waargenomen. Door herverdeling van taken hebben ook de beleidsadviseurs een extra tandje bijgezet in die periode. Om van een gevoelsmatige zijlijn toe te kijken naar een hardwerkend team, uitgebreid met nieuwe medewerkers, voelt dubbel. Een zekere trots om te zien hoe het team vol enthousiasme zijn taak vervult, wisselt zich af met 'loslaten van'.

Natuurlijk kijk ik ook terug op mijn carrière: de start binnen het klinisch chemisch laboratorium onder leiding van Fred Olthuis, mijn managementopleiding, het bedrijfskundig managerschap, reorganisaties & De Droomfabriek, Effactory binnen de Acute As, NIAZ deel 2, de carrièreswitch, de opdracht om de Traumazorg te perfectioneren (2005), 'Een Stevig fundament'. Afspraken maken tussen vijf GHOR-regio's en drie Traumacentra voelde als pionierswerk en liet zien hoe belangrijk onderling vertrouwen is. Ambities om te komen tot een grensoverschrijdend traumazorg-netwerk (2007) en de start van het ROAZ zorgde voor een verbreding van traumazorg naar acute zorg en het grensoverschrijdende project PREpare. De Vuurwerkramp, IC-noodhospitaal-Defensie, Pandemie H1N1, het ingestorte dak van de Grolsch Veste, de kettingbotsing op de A-31 en de opgeroepen dienstdoende specialisten in jacquet, griep en corona: samen stonden en staan we sterk!

De afgelopen zeven jaar was Marja Nijkraake onze Office Manager. Ook zij vertrekt per 1 juli 2020. Ze was voor mij de spin in het Acute Zorg-web... Bedankt daarvoor! Fijne collega's zijn in de afgelopen jaren vrienden geworden, maar zijn ons soms ook te vroeg ontvallen. Ik ben dankbaar dat ik met jullie heb mogen samenwerken. Hou het roer recht!

Cees Schenkeveld
manager Bureau Acute Zorg

'De vragen worden steeds complexer'

Jeugdarts Simone Kienhuis over werk in callcenter

Het reguliere werk van Simone Kienhuis, arts Maatschappij & Gezondheid bij de GGD Twente, kwam medio maart voor een groot deel stil te liggen. De sector Infectieziektenbestrijding had haar hulp dringend nodig in het callcenter. Voor ze het wist beantwoordde Simone de ene coronagerelateerde vraag na de andere. 'Wel een heel andere tak van sport hoor!'

Eerlijk is eerlijk, ze schrok wel even van het verzoek. 'Het eerste dat ik dacht was: 'Ohh... help! Wie gaan er allemaal bellen en met welke vragen?' En nog belangrijker: 'heb ik wel een antwoord?' Maar dat duurde maar anderhalf uur hoor. Ik heb goede begeleiding gekregen en kan prima met de vragen uit de voeten.' Er wordt veel gebeld naar het callcenter. Vooral op de woensdagochtend ná de persconferentie van Rutte staat de telefoon roodgloeiend. 'Dan merk je heel goed dat wij de uitvoerders zijn van de richtlijnen die de overheid bepaalt. Dat vind ik juist het leuke ervan.' In de beginperiode stelden mensen vooral veel vragen over leefregels. Zorgcentra wilden bijvoorbeeld weten hoe ze om moesten gaan met bewoners met klachten. Maar Simone ziet dat er nu een verschuiving plaatsvindt. 'De vragen worden complexer en krijgen ook vaker een ethisch karakter. Mensen bellen bijvoorbeeld om te vragen of ze getest mogen worden om bij de uitvaart van een van hun ouders te kunnen zijn.'

Raakvlakken

Ze krijgt in het callcenter tot haar genoegen veel vragen voorgelegd die raakvlakken hebben met haar eigen expertise. 'Jongeren bellen zelf niet veel, maar hun ouders wel. Een vader vertelde

dat z'n dochter graag wilde dat haar vriendje kwam logeren. Of dat wel mocht, in coronatijd. 'Zoenen ze? Ja? Dan kan logeren ook', heb ik hem verteld. En er was een bezorgde moeder die vertelde dat haar dochter de anderhalve metermaatregel niet respecteerde. Dat zijn vragen die een link hebben met het werk van JGZ (jeugdgezondheidszorg). Een jeugdarts kan het kind vaak met meer autoriteit uitleggen hoe iets zit. En dat doe ik dus.' Simone wijst er overigens op dat veel jongeren zich wél aan de coronamaatregelen houden. Haar jeugdarts-hart gaat sneller kloppen bij het onderwerp 'corona en jongeren'. 'Er zijn ouders die bellen om te vertellen dat hun kinderen niet op school zijn geweest. Dan zoek ik contact. En leg de jongere uit hoe belangrijk het is om wél naar school te gaan, vooral voor de sociale contacten. Dat leren komt wel weer. Het mooie van het werk in het callcenter is dat ik mensen vaak gerust kan stellen.'

Slechte juf

De maatregel om de scholen sluiten in coronatijd had veel impact op haar privéleven. Vooral de eerste weken waren lastig. 'Ik heb twee kinderen, van 8 en 9 jaar. Die moest ik thuisonderwijs geven. Ik liet hen huiswerk maken en ging tegelijkertijd aan de slag met m'n

'Ohh... help, wie gaan er allemaal bellen?'

eigen werk. Dat werkte voor geen meter, het leverde spanningen op. 'Je bent een slechte juf', zeiden m'n kinderen. Inmiddels hebben we een balans gevonden. Ik werk zoveel mogelijk thuis, maar er zijn ook werkzaamheden die buitenshuis door moeten gaan. Een collega was verkouden en kon geen diensten op het consultatiebureau draaien. Die heb ik van haar overgenomen. Gelukkig heb ik een vitaal beroep en konden de kinderen op die dagen naar de opvang.'

Consultatiebureau

Een deel van het werk op de consultatiebureaus gaat, ondanks corona, gewoon door. Kinderen krijgen, anderhalve meter of niet, hun vaccinaties. 'Huisbezoeken na de geboorte van een kind doen jeugdverpleegkundigen nu via beeldbellen. Maar de controle van baby's van vier weken gaat wél door. Ik wil niet het risico lopen dat ik een hartafwijking bij een kind over het hoofd zie.' ■

‘Alles kan over vijf minuten anders zijn’

Liviobestuurder Monique Smeijers zet haar praktijkervaring in

Op 18 maart, twee dagen vóór de maatregel van rijksweg verplicht werd, sloot Livio haar verpleeghuizen om het coronavirus buiten te houden. De actie druiste in tegen de filosofie van Livio, dat de regie zoveel mogelijk bij de cliënt zelf wil laten. ‘Maar de situatie was té alarmerend’, vertelt Monique Smeijers, lid van de Raad van Bestuur van Livio.

Sinds juni vorig jaar staat ze, samen met Gideon Alewijnse, aan het roer van Livio. Als Raad van Bestuur dragen ze de verantwoordelijkheid voor onder meer 2.400 medewerkers, werkzaam op achttien locatie, en 3.200 cliënten. Livio biedt zorg aan op het gebied van wijkverpleging, verpleeghuiszorg, revalidatie, dagactiviteiten en daarnaast zorg voor lichamelijke gehandicapten. ‘Corona kwam natuurlijk niet als een donderslag bij heldere hemel. We zagen wat er in Brabant gebeurde en waren al bezig voorbereidingen te treffen. Maar samen met de managers het besluit nemen om de verpleeghuizen en woonzorgcentra te sluiten, dat was zwaar en moeilijk. Het is nogal wat om van een open plek met veel reuring naar een gesloten situatie te gaan.’

Crisismanagement

Voordat ze naar Twente kwam, werkte Monique onder meer twintig jaar bij de politie. Daar deed ze veel ervaring op met crisismanagement, ervaring die ze bij Livio in deze coronatijd volop inzet. ‘We zijn de crisis ingegaan en hebben tal van maatregelen genomen. De werkzaamheden zijn in het begin waar mogelijk afgeschaald om de contactmomenten te verminderen. We deden alleen het noodzakelijke, ook in de wijken. Schoonmaak hebben we tot een

minimum beperkt, de grand cafés in de woonlocaties gingen dicht en we hebben de anderhalve meter-maatregel ingesteld waar het kon. Maar dat blijft moeilijk in de zorg. Je kunt iemand niet op afstand douchen of verzorgen. Niet alle cliënten begrijpen de maatregelen en zoeken lichamelijk contact met medebewoners en het personeel.’

Personeel

Livio heeft in deze periode oog voor de bewoners, maar zeker ook voor medewerkers. ‘We zorgen dat ze fit zijn en hebben elke week even een moment aandacht voor elkaar door een opsteker in welke vorm dan ook. Geestelijk verzorgers en psychologen staan klaar voor opvang van personeel als dat nodig mocht blijken. En we hebben lijsten met oud-medewerkers klaarliggen voor als er extra handen nodig zijn.’ In de verpleeghuizen van Livio is geen corona uitgebroken, in de woonzorgcentra wel. Hoe kan het dat Livio het virus buiten de deur van de verpleeghuizen heeft gehouden? ‘Een mix van

‘De anderhalve meter-maatregel blijft in de zorg moeilijk’

vroegtijdige sluiting, de professionaliteit van het personeel in alle geledingen, begrip en medewerking van familie en cliënten, het goed treffen en nakomen van hygiënemaatregelen en de deskundigheid van onze infectiedeskundige en artsen. Maar bovenal constante alertheid. En ook een beetje geluk. Als het zo blijft, zijn we bij Livio heel opgelucht. Maar let wel; het is op dit moment 14.10 uur en over vijf minuten kan alles anders zijn.’

Locaties gesloten

Wat Monique persoonlijk het moeilijkst vindt aan deze coronatijd? ‘Zonder twijfel de beslissing die we moesten nemen om alle locaties te sluiten. Ik heb zelf een moeder gehad die het laatste stadium van haar leven in een verpleeghuis doorbracht. Ik kan me heel goed voorstellen wat dit doet. Het komt ook dichtbij omdat ik sommige cliënten en hun familie ken. Je wéét van een man dat hij elke dag trouw op bezoek komt bij zijn demente echtgenote. Het was een heel verdrietige beslissing. We konden niet anders. We hebben onmiddellijk tachtig telefoons aangeschaft, zodat bewoners met hun familie kunnen beeldbellen.’ In deze heftige periode let Monique goed op de gezondheid van haarzelf én die van haar medebestuurder. ‘We checken regelmatig bij elkaar of het nog goed gaat. Ik probeer zo gezond mogelijk te eten en wandel veel. Dat ik niet op vakantie naar het buitenland kan dit jaar? Dat vind ik echt een luxeprobleem als ik het afzet tegen de impact van corona.’ ■

‘Alles voor de collega’s in de frontlinie’

Martin Bartelinks wedloop om beschermend materiaal

Het aantal ambulanceritten bij Ambulance Oost loopt op richting de 41.000 op jaarbasis. Soms hebben mensen een klacht, die dan op het bordje van klachtenfunctionaris Martin Bartelink belandt. Maar dat is slechts een klein onderdeel van z’n werk. Als stafmedewerker Facilitaire Zaken had Martin de afgelopen maanden zijn handen méér dan vol aan het faciliteren van zijn collega’s in de frontlinie.

Normaal gesproken houdt Martin zich bezig met beleidszaken en de inkoop van alles wat met het primaire proces te maken heeft. Wagenpark, medische disposables, equipment, medicatie, huisvesting, om maar enkele voorbeelden te noemen. Maar toen bereikte het coronavirus ook Nederland. Vanaf maart had Martin maar één doel voor ogen: zorgen voor voldoende persoonlijke beschermingsmaterialen, zodat de collega’s in de rijdienst veilig konden blijven werken. ‘We zagen natuurlijk wat er in het buitenland gebeurde en hielden er al rekening mee dat we hier ook met corona te maken zouden krijgen. Vanaf dat moment zijn we volop bezig gegaan om materialen zoals spatbrillen, handschoenen, mondkapjes, overalls en desinfectiemateriaal in te slaan’, vertelt Martin.

Gunfactor

Thuiswerken was er voor hem niet bij. Elke dag kwam hij naar het werk om het verbruik van de materialen bij te houden. Was er nog genoeg van alles? En dat was soms best spannend. ‘Er was schaarste. Vooral in het begin kwam het erg aan op mijn (landelijke) netwerk. Die relaties zijn hard nodig geweest om voldoende materiaal te krijgen. Het

komt in zulke situaties ook aan op de gunfactor. De vraag: ‘Collega’s, kunnen we elkaar helpen?’, is de afgelopen tijd vaak gesteld. Vooral binnen Axira, een samenwerkingsverband van RAV’en waar Ambulance Oost lid van is.

Pakketten

Samen met zijn collega’s van de afdeling Facilitaire Zaken stelde Martin kant en klare pakketten samen voor de medewerkers op de ambulance, met daarin persoonlijke beschermingsmiddelen en kleding in verschillende maten. ‘Iedereen hielp mee, ook de mensen op de receptie. ‘Hoeveel hebben we nog en hoe kunnen we een buffer krijgen’, dat was onze belangrijkste vraag. De hele af-

daardoor kunnen we zeggen dat we er bij Ambulance Oost goed in zijn geslaagd om onze mensen te beschermen.’

Intensief

Martin Bartelink heeft, net als veel van zijn collega’s, een hele intensieve periode achter de rug. ‘Fysiek en mentaal heeft het heel erg veel energie gekost. Constant die vraag in je hoofd die je maar niet loslaat: ‘Hebben we wel genoeg materiaal?’ In de rijdienst zijn collega’s besmet geraakt. Dat doet wel wat met je hoor! Je vraagt je steeds af hoe het met ze gaat. Ik zag ook dat collega’s best angstig waren en intern heeft iedereen zich maximaal ingespannen om meer uitval te voorkomen.’

Ontspanning

Martin heeft bewust naar ontspanning gezocht voor de broodnodige balans. Hij blies het stof van z’n vishengel en gooide z’n dobber uit in de Vecht, de Lolee en het Twentekanaal. Daar kreeg hij nieuwe energie van. Hij speelde veel met z’n kleinkinderen en boekte een hotelletje in Dalfsen om samen met z’n vrouw wat bij te tanken. Martin is weer fris. ‘Er zijn collega’s die me vragen: ‘Is er wel genoeg materiaal als er een tweede uitbraak komt?’ Dan kan ik ze zeggen: ‘Maak je geen zorgen. We hebben genoeg’. Dat waarden ze. En zo’n compliment van een collega, dat doet me heel erg goed.’ ■

‘Constant die vraag in je hoofd: hebben we wel genoeg materiaal?’

deling is hartstikke druk geweest. Want zodra we een buffer hadden, werd daar continu een beroep op gedaan. Op vrijdag werden de aantallen opgeplust en stelden we ons de vraag: ‘Redden we het hiermee tot maandag?’ In de weekenden moesten we in de beginperiode soms extra opdraven om aan te vullen.’ Dagelijks werd er een rondje langs de hoofdlocaties in Almelo, Hengelo en Enschede gemaakt om te kijken of daar nog iets nodig was. Het kostte veel moeite om onder meer FFP-2 maskers te krijgen. ‘Dat zijn maskers die bijvoorbeeld beschermen tegen aerosole druppeltjes en bacteriën. Die heb ik in het begin echt via de achterdeur van de leverancier binnen weten te krijgen. Het kostte veel netwerken om die maskers in grote aantallen binnen te harken. Mede

‘Veel geleerd over nieuw ziektebeeld’

Huisartsenpraktijk Boer Balink over strijd tegen corona

Arjen van de Linde, één van de vier artsen van huisartsenpraktijk Boer Balink in Winterswijk, bood tijdens de coronapiek tijdelijk zijn diensten aan in de speciale coronapost in het Streekziekenhuis Koningin Beatrix. Dat kon, omdat de andere drie huisartsen én de assistentes de praktijk draaiende hielden.

Toen het kabinet in de tweede week van maart tijdens een persconferentie de ingrijpende maatregelen om het coronavirus in te dammen afkondigde, kwamen ook de huisartsen in de regio meteen in actie. Veel praktijken richtten een speciale coronakamer in, die werd uitgerust om patiënten te kunnen helpen en het besmettingsgevaar voor anderen zo klein mogelijk te houden. Arjen van de Linde besloot zich aan te melden voor de corona-HAP in het Winterswijkse ziekenhuis. ‘Ik vond het een heel goed idee, zo’n centrale post in het ziekenhuis. Er werd een grote toestroom van patiënten verwacht en dan zijn korte lijnen belangrijk. De coronapost zat op dezelfde gang als de SEH (spoedeisende hulp). Ik hoopte met dit besluit ook mijn collega-huisartsen, in onze regio zijn dat er 55, een beetje uit de wind te houden’, vertelt hij.

Deurbeleid

De aanvragen voor een bezoek aan de corona-HAP liepen via de huisartsenpraktijken. De assistentes deden de triage. Ze hadden er de handen vol aan. ‘We begonnen normaal gesproken om 7.30 uur, maar medio maart hebben we dat vervroegd naar 7.00 uur. We hanteerden een deurbeleid en werden iedereen die niet echt in de praktijk hoefde te zijn. Vooral in het begin kregen we erg veel vragen van onze patiënten. Vanuit het ziekenhuis speelde dokter

Van de Linde ons de meest recente informatie toe’, zegt assistente Amber Gerritsen. Die korte lijntjes werden ook gehanteerd in de corona-HAP. ‘We konden heel snel even een corona-arts raadplegen via een speciaal ingesteld telefoonnummer. Even van gedachten wisselen. Dat heb ik als erg prettig ervaren.’ Eind maart kwamen er zo’n 30 à 35 patiënten per dag naar de corona-HAP. Dagelijks werkten er twee huisartsen: één arts deed de consultatie, de ander reed visites. Van de Linde heeft het als een spannende, boeiende tijd beleefd. ‘Het waren beslist geen ‘gewone’ werkdagen. Ik heb aan den lijve ervaren hoe zwaar het is om visites te rijden in zo’n beschermingspak. Dat is me ontzettend tegengevallen.’

Nieuw ziektebeeld

Bij de consultaties kreeg Van de Linde zwaar zieke mensen te zien. Hij overlegde dan onder meer met de longarts over vervolgstappen. ‘Het coronavirus is natuurlijk helemaal nieuw, ook voor huisartsen. Ik heb in de corona-HAP erg veel geleerd over het nieuwe ziektebeeld. Over de symptomen, waar je op moet letten, welke verschijnselen bij corona kunnen horen. Opvallend was dat heel veel mensen klagen over het feit dat geur en smaak afwezig zijn. Corona kan

‘Het waren beslist geen gewone werkdagen’

je echt op het verkeerde been zetten. Er kwamen mensen naar ons toe die er kerngezond uitzagen, maar vervolgens konden ze tot mijn verbazing het einde van de gang niet eens halen. Bijzonder. De kennis die ik de laatste tijd heb opgedaan, neem ik mee. Al weten we natuurlijk nog een heleboel niét over het coronavirus.’ De corona-HAP is medio mei weer gesloten, omdat het aantal patiënten redelijk terugliep. Van de Linde is weer fulltime terug op de praktijk en ziet, aan het einde van de dag, nog zo’n twee of drie mensen met coronagerelateerde klachten op het spreekuur. Assistent Amber en haar collega’s bewaken in de praktijk streng de anderhalve meter-maatregel. Ze hebben uitgerekend dat 2,5 vloertegel precies de voorgeschreven anderhalve meter is. ‘Het valt ons op dat jongeren zich er heel goed aan houden. Ouderen trekken zich er minder van aan. Wellicht denken ze dat ze veilig zijn in een huisartsenpraktijk.’ ■

‘Dag mam... kijk eens naar boven!’

Ronald Spanjers groet ouders vanuit de lucht

Zijn ouders wilden hun kringetje in coronatijd zo klein mogelijk houden. En daar had Ronald Spanjers, van de Raad van Bestuur van revalidatiecentrum Roessingh, alle begrip en respect voor. Om toch contact te leggen, steeg hij met z’n vliegtuigje vanaf vliegbasis Twenthe op richting hun woonplaats Eindhoven. Vanuit de cockpit, op 1500 voet, belde hij: ‘Dag mam... kijk eens naar boven!’

Spanjers voelt zich bevoorrecht dat hij die mogelijkheid had. ‘Ik was binnen 25 minuten in Eindhoven en cirkelde recht boven het huis van m’n ouders. Ik hing een beetje naar links en kon zo de tuin inkijken, waar m’n moeder van 74 naar me stond te zwaaien! Even contact houden, heel fijn!’ Spanjers heeft, net als veel anderen in de zorg, een surrealistische periode achter de rug. Dat begon toen hij zich begin dit jaar verdiepte in de pandemie, die onafwendbaar op Nederland afkoerste. ‘Weet je wat ik zo moeilijk vond in die beginperiode? Dat ik als bestuurder veel meer informatie had dan de ouders op het schoolplein van m’n kinderen. Je kijkt veel verder dan anderen die iets over het virus opvingen. Wij waren al

volop in gesprek met ROAZ en andere bestuurders over noodmaatregelen. Mensen beseften de impact van het coronavirus niet. Dat maakte die periode lastig, ook privé.’

Voorzorgsmaatregelen

Bij revalidatiecentrum Roessingh werden alle voorzorgsmaatregelen getroffen om de besmettingsrisico’s te verkleinen én capaciteit vrij te maken voor wat mogelijk komen zou; de opvang van coronapatiënten uit de ziekenhuizen. ‘We besloten de polikliniek voor de helft te stoppen en lieten mensen weten dat het veiliger was om thuis hun behandeling voort te zetten. Door de organisatie zo ‘leeg’ mogelijk te houden, creëerden we ruimte om mensen van de ic in volle ziekenhuizen op te vangen.’ De voorbereidingen en veiligheidsmaatregelen van Roessingh waren groter dan in de praktijk nodig bleek te zijn. In het revalidatiecentrum zelf waren geen besmette patiënten, slechts vier personeelsleden werden ziek. Een cohortafdeling hoefde het Roessingh niet op te starten. Spanjers krijgt regelmatig de vraag: ‘Wat vind je daar nou van? Ben je op een ramp voorbereid en komt er geen enkele patiënt’. Spanjers: ‘Dan zeg ik: We zijn blij met alle voorzorgsmaatregelen die we genomen hebben. En dat er weinig gebruik van is gemaakt? Dat is de allermooiste dat er is! Dat zorgt bij ons voor een grote glimlach. Het Roessingh is gezegend!’

Post-coronapatiënten

Op dit moment druppelen langzaam de post-coronapatiënten bij Roessingh binnen. Het zijn tien patiënten die soms twee weken kunstmatig in slaap zijn gehouden op de ic. ‘We hebben ziekenhuizen het aanbod gedaan om niet-besmette patiënten sneller dan gebruikelijk naar ons door te verwijzen. Post-coronapatiënten worden naar Roessingh verwezen met cognitieve en fysieke klachten. Deze patiënten zijn bij het Roessingh op hun plek. Vergelijk ze met een motorrijder die als gevolg van een beroerte een ernstig verkeersongeval heeft gehad en na een lang ic-traject moet revalideren. De aanleiding is anders, maar bij Roessingh zijn post-coronapatiënten op hun plek. Hier ligt onze expertise. Wij weten welk traject ze moeten doorlopen. Daar zijn we goed in.’ Nu de hectische periode wat luwt, wil Spanjers leuke dingen gaan doen met zijn gezin en hoopt hij zijn ouders in Eindhoven snel fysiek te kunnen bezoeken. Hij verwacht dat het coronavirus zonder vaccin nog wel een tijdje blijft huishouden, maar hoopt dat hij snel zijn werk voor de Stichting Hoogvliegers, die hij met anderen oprichtte, kan voortzetten. Kinderen met een forse dwarslaesie mogen piloot zijn in een ambulancevliegtuig, dat vanaf Twente Airport de lucht ingaat. ‘Als alle beperkingen weg zijn, dan staat die activiteit voor mij met stip op nummer één!’ ■

Een bijzondere vuurdoop in coronatijd

Jelmer van der Burg eindelijk op de ambulance

Jelmer van der Burg (37) was op 1 maart nét in dienst gekomen als ambulanceverpleegkundige bij Ambulance Oost, toen het coronavirus in Nederland uitbrak. Ineens was het onzeker of hij, als student, in deze roerige tijd wel op de ambulance aan de slag kon. Het groene licht kwam en daar is hij ontzettend blij om.

Oké, hij is in het diepe gegooid, als nieuwe medewerker die nog maar één studiedag op de Academie voor Ambulancezorg in Harderwijk op zak heeft. En hij snapte de afweging waar Ambulance Oost voor stond; moeten we studenten in deze roerige tijd wel of niet op de ambulance zetten? 'Maar ik ben erg blij dat deze keuze is gemaakt. Alles was nieuw voor me, ik kon nog geen pleister vinden, maar ik leer erg veel van deze intensieve periode.' Van der Burg koos destijds bewust voor de opleiding hbo-v, omdat hij ambulanceverpleegkundige wilde worden. Het liep allemaal anders, na wat om-

zwervingen kwam hij terecht op de spoedeisende hulp (SEH) van ZGT. Daar werkte hij drie jaar met plezier totdat hij, vijftien jaar na zijn opleiding, zijn gedroomde vacature voorbij zag komen. 'Je kunt stellen dat ik nu dus eindelijk op de plek ben waar ik altijd al wilde zijn.'

Goed nadenken

In de eerste maanden bij Ambulance Oost leerde hij veel. 'Goed nadenken en creatief zijn, bijvoorbeeld. Door het coronavirus moeten we, naast het welzijn van de patiënt, óók voor onze eigen veiligheid zorgen. We moeten tweeledig blijven kijken: naar de patiënt én naar onszelf. In de ambulancezorg is de anderhalve meter-maatregel niet haalbaar. We moeten de patiënt aanraken en onderzoeken. Dat maakt dat we erg op onze hoede zijn. Bij verdenking van het coronavirus trekken we al in de ambulance onze uitrusting aan: wit pak, muts, bril, mondkapje, handschoenen. Dat doen we ook bij een reanimatie, want de patiënt kan niet aangeven of hij koorts heeft.' In de ambulancezorg wordt een vaste methodiek gehanteerd om patiënten te onderzoeken. Temperatuur opmeten staat daarin genoteerd als één van de laatste handelingen,

'Alles was nieuw voor me, ik kon nog geen pleister vinden'

maar is nu het eerste dat ambulanceverpleegkundigen doen. 'Ik vermoed dat we ook in het 'na-coronatiejperk' gewoon eerst blijven temperatuur. Corona is nog lang niet weg.' Hij heeft als ambulanceverpleegkundige inmiddels heel veel zieke coronapatiënten gezien. 'Dat is pittig en indrukwekkend. Vooral als het gaat om mensen bij wie de ziekte zich heel snel ontwikkelt.' Ook in zijn directe nabijheid kreeg hij te maken met corona. Een goede vriendin van hem liep het virus op. In zijn privé-situatie is Van der Burg uiterst voorzichtig. 'Mijn oma van 83 heb ik sinds de uitbraak niet meer bezocht. Ze behoort tot de kwetsbare groep. Mijn ouders, beiden zestigers, zijn in april nog één keertje bij ons op bezoek geweest, toen m'n zoon jarig was. We hebben het op veilige afstand van elkaar in de tuin gevierd. Ik kom veel met het virus in aanraking en zou niet graag één van hen willen besmetten.'

Coronakilo's

Normaal gesproken heeft hij een druk sociaal leven. Samen met een vriendin ging hij wekelijks naar de sportschool. 'Nu dat niet kan, heb ik ook last van de welbekende coronakilo's. Thuis sporten, daar komt gewoon niks van. Ik zal echt blij zijn als we weer samen kunnen trainen.' Van der Burg kan deze zomer op het werk z'n borst nat maken. Naast de 925 begeleide uren die hij op de ambulance moet maken, gaan ook de theorielessen van zijn studie de hele zomer door. Hij reageert er nuchter op. 'Dit is wat ik wil. Het is goed zo.' ■

Jelmer (zittend) traint samen met zijn collega Jos.

'We draaien volledig op adrenaline'

Judith Keizers en GGD-collega's klaren zware klus

Het werk van een verpleegkundige infectieziektenbestrijding bij de GGD Twente is normaliter heel gevarieerd. Bron- en contactopsporing van allerlei ziekten waarvoor in Nederland meldingsplicht geldt, vraagbaak zijn voor burgers en tal van instellingen, risico's in de regio in kaart brengen... Maar sinds februari hebben Judith Keizers en haar collega's slechts één focus: COVID-19.

De uitbraak van het coronavirus in China leek eerst een ver-van-mijn-bedshow, maar alles werd anders toen de pandemie uitbrak. 'Toen het in Italië kwam, werd het andere koek', zegt Judith. 'We kregen op 17 januari de eerste signalen van het RIVM dat er iets speelde dat mogelijk onze kant op zou komen. We reageerden alert: 'Wat is ons draaiboek? Hebben we wel genoeg testen?' We wilden niet voor verrassin-

'Ik kan me echt niet veroorloven om ziek te worden'

gen komen te staan en vroegen huisartsen om signalen aan ons te melden.' Na deze eerste fase werd de situatie in februari steeds serieuzer. COVID-19 werd uitgeroepen tot een A-ziekte. Artsen en medewerkers van laboratoria moesten melding doen zodra zij vermoedden dat een patiënt het coronavirus bij zich

droeg. 'Het werd ineens hectisch. We waren bezig met de organisatie van 'De week van de teek', maar besloten om die voorlopig maar te laten zitten. Heel veel verontruste mensen belden ons, veel huisartsen meldden mogelijke gevallen en de GGD Twente trok de regio in om mensen te testen. Lastig, want veel mensen met symptomen hadden 'gewoon' griep.'

Crisisorganisatie

Begin maart was de GGD Twente omgeturnd in een crisisorganisatie, die te maken kreeg met een enorme piek in het aantal meldingen. 'We werkten tot 's avonds laat door en ook in de weekenden. Toen de eerste persconferentie van minister-president Rutte plaatsvond, op 12 maart, stonden we met z'n allen bij elkaar om naar de livestream te luisteren. Ik werk al twaalf jaar bij de GGD en heb eerder de pandemie rond de Mexicaanse griep meegemaakt. Maar dit was nieuw. Heftig!' De grote verantwoordelijkheid drukt zwaar op Judith en haar collega's. 'Het is een enorme klus die we met weinig mensen moeten klaren. Daardoor kunnen we amper vrije dagen opnemen. We draaien volledig op adrenaline. Gelukkig weten we dat we als collega's op elkaar terug kunnen vallen, maar er zijn lastige momenten hoor! Dan zie ik een collega met een verwarde bos haar en grote ogen in een stoel zitten. Ja, dan trek ik weleens de deur van m'n kantoor dicht en roep ik wat 'stevige' woorden. We zien echt uit naar alle nieuwe collega's die nu geworven worden.'

Schipperen

Ook in de privésfeer is het schipperen voor Judith. Ze werkt veel extra uren. 'Maar ik heb ook nog een zoon van 15 thuis die aandacht verdient. Mijn vader van 95 heb ik in februari, op mijn verjaardag, voor het laatst kunnen zien. Dat is moeilijk. Door mijn functie weet ik meer dan de gemiddelde Nederlander over het coronavirus. Als mensen te

dicht bij me komen en de anderhalve meter niet respecteren, denk ik bij mezelf: GA WEG! Ik voel veel verantwoordelijkheid. Het heeft grote impact op me dat ik constant alert moet zijn dat iemand niet te dichtbij komt. Maar ik kan me echt niet veroorloven om ziek te worden en niet naar m'n werk te kunnen en mijn collega's in de steek te laten. Diezelfde instelling zie ik ook bij mijn collega's.'

Schuurmachine

Judith heeft thuis haar eigen manier gevonden om te ontspannen. Het nieuws rond het coronavirus volgt ze amper; liever gaat ze met de schuurmachine in de weer om een oude eettafel van haar opa op te knappen. Nu corona in een rustiger fase is gekomen, weet Judith dat er nog een grote klus te wachten staat als de GGD Twente alle mensen met klachten gaat testen. Er worden heel veel nieuwe medewerkers aangevraagd. 'Hopelijk kunnen mijn collega's en ik ons 'gewone' werk dan ook weer oppakken.' ■

'Corona is niet weg'

De strijd van Samantha Dinsbach en Sophia de Rooij

Samantha Dinsbach, Directeur Publieke Gezondheid (DPG) en Sophia de Rooij, voorzitter Regionaal Overleg Acute Zorg (ROAZ) Euregio (Twente en Oost-Achterhoek). Twee vrouwen met andere taken en belangen, maar met dezelfde zorgen rond de uitbraak van COVID-19. Ze belden elkaar de afgelopen tijd regelmatig. Even sparren, evalueren en stoom afblazen. Dat was waardevol, want, zo omschrijft Samantha, 'de wereld sloeg ineens om, voor ons allemaal'.

Ze hadden in de regio anderhalf jaar geleden al eens geoefend op een pandemie. Dat was nuttig. Toen het GRIP4 werd in Nederland, vertegenwoordigde Samantha, als Directeur Publieke Gezondheid, binnen de crisisorganisatie/GRIP4 de hele medische keten. 'Dat betekende heel veel vergaderen en voortdurend schakelen, bijsturen en opschalen. Heftig. Natuurlijk, we hadden geoefend en je bent bekwaam, maar dit heb ik ook nog nooit eerder meegemaakt.' Sophia beschrijft de situatie na de corona-uitbraak als volgt: 'We moesten een vervoermiddel uitzoeken, een weg aanleggen én het doel bepalen. En niemand van ons wist wat er achter de berg lag.' Toch was er tijdens die onzekere fase een stevig houvast, vertelt ze. 'ROAZ is een keten, we hebben al een hele goede samenwerking. In de regio kennen we elkaar en zijn we ervan doordrongen dat we het niet alleen kunnen. Dus voor corona, tijdens corona of na corona; de rode draad is dat we het in Twente vooral samen willen doen! Samenwerken is hard werken. Het is de wereld vanuit het perspectief van anderen willen en kun-

nen zien. Daar zijn we sterk in. We staan echt schouder aan schouder.'

Marathon

Ze kregen talloze vraagstukken voor de kiezen. En elke keer als er eentje was opgelost, kwamen er weer twintig nieuwe bij. 'Er is nog steeds heel veel werk te verzetten', zegt Samantha. 'De samenleving in lockdown was duidelijk. Nu die regels versoepelen, komen er weer andere zaken naar boven, die minder duidelijk zijn. Wat zijn de gevolgen van de verruiming van bezoek in verpleeg- en verzorgingstehuizen? Wat doen we met de uitgestelde zorg in de ziekenhuizen? We hebben een ongelofelijke marathon achter de rug', beschrijft ze. 'In de beginfase bestond het team infectieziekten uit twaalf mensen. Binnen no time hebben we dat opgeschaald naar meer dan honderd personen. De afgelopen tijd konden we weer afbouwen. Maar nu iedereen zich kan laten testen, moeten we ineens weer opschalen. Het is sprinten, even uitlopen en weer opnieuw sprinten.' Samantha is ongelofelijk trots op de grote bevoegdheid van het personeel.

Herinnering

Mensen in de zorg zijn de afgelopen tijd gedwongen om in meerdere werelden te leven. De uitbraak van COVID-19 heeft veel van hen gevegd. 'Maar het heeft ons óók iets gebracht', zegt Sophia de Rooij. 'Mooie gesprekken. Saamhorigheidsgevoel. Dat moeten we in de toekomst blijven vasthouden. Achter de schermen zijn we bezig om een herinnering vast te leggen, die we te zijner tijd aanbieden aan onze medewerkers.'

Samantha Dinsbach (boven) en Sophia de Rooij (onder): 'Voortdurend bijsturen, schakelen en opschalen.'

Toen begin juni de drive-in teststraten in Enschede en Goor waren ingericht, besloot ze er even een kijkje te nemen. 'Zie ik daar die rij met auto's in de drive-in en GGD-medewerkers die zich kneiterhard een slag in de rondte werken. Daar heb ik heel veel bewondering voor!'

Anderhalve meter-maatregel

Bij het terugdringen van het virus was én is de anderhalve meter-maatregel van groot belang. 'Er is in onze instellingen heel hard gewerkt om een veilige afstand te bewerkstelligen, want we willen in de zorg niet de motor zijn voor nieuwe besmettingen', vertelt Sophia. 'Ziekenhuizen hebben onderling protocollen uitgewisseld. Vooral in de VVT was de anderhalve meter-maatregel heel ingewikkeld en lastig.' Uiterste voorzichtigheid blijft ook de komende tijd geboden. 'We moeten alert blijven, in de volle breedte. We houden er rekening mee dat corona, net als de griep, in het najaar weer op de deur klopt. Corona is niet weg. Mensen moeten zich daarvan bewust zijn en gezonde keuzes maken. Als je wilt stoppen met roken, dan is nú het moment. Wat in onze macht ligt om de gezondheidszorg te bevorderen, zullen we zeker doen. In de hele keten.'

Privéleven

Sophia kreeg in haar privéleven te maken met familieleden die aan corona overleden. Ook waren er zorgen rond haar moeder in Brabant, die tot de kwetsbare groep behoort. 'Ik kon haar niet steunen zoals ik dat wél had willen doen. Dat is moeilijk. Binnen de Raad van Bestuur konden we die persoonlijke ervaringen gelukkig ook met elkaar delen.' Samantha zocht op de spaarzame momenten in crisistijd ontspanning in haar hobby's. Ze houdt van lekker koken en is creatief. Soms was ze tot laat aan het werk en klapte haar man resoluut haar laptop dicht. 'Dan zei hij: 'Afgelopen nu! Effe afschalen.' Dat hielp. ■

Zorgen om verwarde mensen in coronatijd

Jessica Mensink werkte mee aan opzetten noodunit

Sociaal psychiatrisch verpleegkundige Jessica Mensink heeft de afgelopen tijd extra zorg verleend aan haar doelgroep: mensen met verward gedrag. Hoe bereik en ondersteun je hen in coronatijd? Hoe zorg je ervoor dat zij verantwoord in thuisisolatie gaan? En waar vinden daklozen in Twente een geschikte slaapplek, die ook nog voldoet aan de anderhalve meter-maatregel?

Mensen die in de samenleving tussen wal en schip vallen, dat is de groep waar Jessica zich om bekomert. Het zijn er steeds meer. De laatste jaren is er, ook in Twente, een duidelijke toename te zien van mensen met verward en/of agressief gedrag. 'Die doelgroep is er altijd geweest, maar het is een maatschappelijke trend dat mensen meer en meer zelfredzaam moeten zijn. Voor mijn doelgroep is het moeilijk om aan zoveel regels te moeten voldoen. Het zijn vaak mensen zonder netwerk, mensen die vanuit hun omgeving niet worden gestimuleerd om hulp te zoeken. Vaak is het de politie die 'onbegrepen gedrag' het eerst signaleert. Dan seinen ze mij in.'

Meldpunt

Sinds 2016 zijn er, met subsidie van Zon-Mw, wijk-GGD'ers aangesteld. In heel Nederland zijn dat er nu zo'n 25 à 30, in Twente drie. 'Ik werk zelf zestien uur als wijk-GGD'er bij de gemeente Dinkelland. Tubbergen en Haaksbergen doen ook mee, Borne wil nog aanhaken.' Sinds januari 2020 heeft de GGD Twente, in opdracht van de veertien Twentse gemeenten, een meldpunt verward gedrag ingesteld. 'Iedereen kan hier melding doen van verward gedrag', zegt Jessica. 'Wij beginnen dan verken-

nend onderzoek, zoeken de mensen persoonlijk op, praten bijvoorbeeld met hun huisarts en brengen advies uit welke zorg er nodig is en ook of mensen bereid zijn hulp te accepteren. Indien zorg dringend nodig is en men daar niet voor openstaat, kan het zijn dat we de officier van justitie (OvJ) adviseren te kijken of verplichte zorg noodzakelijk is onder de Wet Verplichte GGZ.'

Opvang

En toen kwam corona. Jessica moest noodgedwongen vanuit huis werken en beeldbellen met de doelgroep. Het ambulante werk lag stil. 'Er was geen face to face-contact meer, maar eigenlijk moét je mensen wel opzoeken om een goede inschatting van hun situatie te kunnen maken. Het was allemaal niet ideaal. En dat is zachtjes uitgedrukt.' Twee centrumgemeenten in Twente (Almelo en Enschede) trokken bij de GGD Twente aan de bel. Wat te doen met mensen met verward gedrag die we geen dagopvang kunnen bieden? Wat te doen met mensen die geen dak boven hun hoofd hebben? Jessica: 'Er werd een werkgroep opgericht waarin ik zitting had. Doel was om zo snel mogelijk een noodlocatie op te zetten, zodat we voorbereid waren mocht de corona-uitbraak explosief worden. Dat was nog een hele puzzel.'

Ingerichte unit

Het vinden van een locatie heeft tijd gekost, maar sinds half april staat op luchthaven Twente Airport een volledig ingerichte unit klaar, waar mensen in ieder geval tot na de zomer kunnen worden opgevangen. Er is nog geen gebruik van gemaakt. 'Maar het geeft het Leger des Heils en Humanitas Onderdak, die normaal gesproken voor opvang en een slaapplek zorgen, in ieder geval meer tijd en ruimte om oplossingen te bedenken', zegt Jessica. Inmiddels gaat ze weer op huisbezoek. Ze maakt gebruik van het stroomschema dat Bauke Koekkoek, lector onbegrepen gedrag

'Er zijn ambtenaren in de regio die ik dagelijks aan de lijn had'

aan de HAN, heeft gemaakt. 'In het stroomschema wordt onder meer getipt om met de doelgroep een stukje te wandelen. Dat kan heel goed werken.'

Leerzame tijd

Voor Jessica was de afgelopen tijd hectisch, maar ook leerzaam. 'Ik zat door corona in de achtbaan waar iedereen in zat. Ik maakte me zorgen over m'n kwetsbare ouders, verbaasde me over de agressie en boosheid die ik soms tegenkwam, lachte om komische tafereel met winkelwagentjes in de supermarkt. En ondertussen ben ik ook nog verhuisd.' Ze heeft de afgelopen tijd veel waardevolle contacten gelegd, waarvan ze hoopt dat die behouden blijven. 'Ik heb Enschedese GGD-collega's waar ik eerst niet of nauwelijks mee te maken had veel beter leren kennen. Binnen de samenwerkingsverbanden had ik sommige ambtenaren dagelijks aan de lijn had. Ik hoop dat deze contacten blijvend zijn.' ■

'Je wilt een arm om een zwangere heen slaan'

Verloskundigen voelden terugdringen persoonlijk contact als groot gemis

Ook in de verloskunde heeft corona de afgelopen tijd voor veel onrust gezorgd en tot schrijnende situaties geleid. Verloskundigen Barbara Steverink (Oost-Achterhoek) en Alie Kuiterman (Twente) werden tijdelijk aangesteld als overkoepelend regiocoördinator in coronatijd. 'Het was zwaar, maar de grote saamhorigheid zorgde ook voor nieuwe energie.'

Alie Kuiterman.

Barbara Steverink.

Partners die niet mee mochten naar de zwangerschapscontroles en kersverse oma's die buiten huilend voor het raam stonden omdat ze hun pasgeboren kleinkind niet konden aanraken. En de slechtnieuwsgesprekken met zwangere vrouwen van wie de echo niet goed was. 'Je wilt een arm om hen heenslaan, maar dat mag niet. Het was moeilijk om te zien hoe ze na zo'n boodschap helemaal alleen de praktijk uitliepen', schetst Barbara de situatie. Zowel zij als Alie benadrukken dat ze het noodgedwongen terugdringen van het persoonlijke aspect als een groot gemis hebben ervaren, voor de moeder, de partner én voor zichzelf als verloskundige.

Risico-analyse

Medio maart werden in de kring Oost-Achterhoek (5 praktijken met 13 verloskundigen) en Twente (19 praktijken met 65 verloskundigen) vier mensen aangewezen met de nadrukkelijke opdracht om ontwikkelingen rond corona op de voet te volgen. Naast Barbara en Alie zijn Riëlle Pruijscher en Martine Slotman coördinatoren voor ROAZ Euregio. Het viertal had tot taak om, naast hun 'gewone' werk, alle informatie van onder meer ROAZ, GGD, RIVM en de landelijke vereniging van verlos-

kundigen te stroomlijnen en te delen met hun achterban. Alie Kuiterman en Barbara Steverink meldden zich aan. 'Het leek me interessant. En ook handig, want ik heb veel contacten, zowel in Twente als in de Achterhoek', vertelt Barbara. De belangrijkste taak bestond eruit om, samen met alle betrokkenen, voorbereidingen te treffen voor worstcase-scenario's. Alie: 'We hebben noodscenario's gemaakt vanuit onder meer de stelling: 'wat gebeurt er als de ambulancezorg uitvalt?' Als er geen ambulances zijn, dan kunnen we, vanwege de risico's, geen thuisbevallingen meer doen. Maar als er geen thuisbevallingen meer kunnen plaatsvinden, dan worden de ziekenhuizen extra belast. Niemand in de keten kan wegvallen, want dat geeft een domino-effect, was onze conclusie.' Zover kwam het gelukkig niet, maar uit voorzorg is onderzoek gedaan naar goede uitwijkmogelijkheden. ZGT en MST willen, mocht het nodig zijn, extra ruimten beschikbaar stellen voor de verloskunde. Ook het kleinere bedeelde SKB Ziekenhuis in Winterswijk bood een kamer aan.

Veiligheidsmaatregelen

Ondertussen voerden de verloskundigen praktijken allerlei veiligheidsmaatregelen door. Minder contactmomenten, veel telefonische consulten, een wachtkamer met beduidend minder mensen, zorgen voor een goede door-

stroom. Bij bevallingen werd geïnventariseerd of er klachten waren. Het is een paar keer voorgekomen dat een aanstaande moeder of vader klachten had en de bevalling in beschermende kleding uitgevoerd moest worden. 'Maar dat staat het sociale aspect echt flink in de weg hoor', zegt Barbara. Ze vond het een zware periode. 'Angstig ook. Je denkt aan alles wat boven je hoofd kan hangen, in je werk én in je privéleven. Mijn schoonmoeder woont in een verzorgingstehuis, daar had ik zorgen over. Maar hoe gek ook, de coronacrisis heeft me ook kracht gegeven. Ik heb vier jonge kinderen, een druk gezin dus. Maar het liép. We konden er zijn voor elkaar en dat heeft me gesterkt. Ook in de werksfeer stonden collega's voor elkaar klaar. We hadden korte lijntjes en er was veel saamhorigheid. Dat onderlinge persoonlijke contact... ik weet nu weer dat dát mijn drijfveer is.' Alie heeft thuis een andere dynamiek. Haar kinderen zijn de deur al uit. 'Ik genoot ervan om samen met m'n man een blokje om te lopen. En professioneel heb ik weer eens kritisch naar mijn werk gekeken. Welke goede dingen hebben we geleerd tijdens corona? Die nieuwe inzichten moeten we meenemen naar verbetering van de zorg in de toekomst. Hoe het ook loopt; als er een tweede golf komt, liggen alle protocollen klaar en weten we dat we op elkaar zijn ingespeeld.' ■

'Bij schaarste het materiaal eerlijk verdelen'

Henk Ruessink pleit voor een ruimere voorraad

Henk Ruessink is procesmanager Acute Gezondheidszorg in de Veiligheidsregio Noord- en Oost-Gelderland (VNOG). Het is zijn dagelijkse taak om inhoud te geven aan het GHOR-beleid. Toen het coronavirus in Nederland uitbrak, tuigde de GHOR meteen een crisisteam op. 'Weten wat er speelt, knelpunten inventariseren en zoveel mogelijk informatie delen in de organisatie', zo omschrijft hij zijn hoofdtaak in coronatijd.

dat er niets te halen viel. Dat de voorraad gedeeld moest worden.'

Noodsetjes

In het tweede weekend van maart werd een diepe zucht geslaakt: pffff... iedereen kon tot maandag vooruit met de materialen. Maar al snel ontstonden tekorten. Henk: 'Het ging met name om FFP-maskers, handschoenen, overschorten en hand-alcohol. Voor Oost3 (drie ROAZ-veiligheidsregio's in NO-Gelderland, Twente en IJsselland) werden noodsets klaargemaakt, die we binnen drie uur konden leveren aan de instellingen. Via een callcenter konden die noodsetjes aangevraagd worden, de brandweer zorgde dat ze zo snel mogelijk op de plaats van bestemming

'Instellingen moeten opnieuw naar hun voorraden kijken'

terecht kwamen.' Soms was de situatie echt nijpend. 'Ik werd in maart gebeld door één van de ziekenhuizen. Hun boodschap: 'Er moet vandaag iets gebeuren, anders zijn we gedwongen de deur te sluiten'. Heftig. Zo cruciaal kan het dus zijn. Gelukkig hadden wij hier perfect overzicht en wisten we precies waar krapte heerste en welke instellingen nog reserves hadden. Dat was ook mijn antwoord op de noodkreet: 'Leg contact met anderen en vraag of ze spullen willen delen.' Mensen verbinden, mooi om te doen.'

IJzeren voorraad

Inmiddels loopt de materialenvoorziening weer redelijk. Er is een aantal instellingen dat weer spullen geleverd krijgt volgens de contracten die ze eerder afsloten. 'We werken nu toe naar een 'ijzeren' voorraad, die landelijk wordt beheerd, om tekort aan materiaal zelf op te vangen', zegt Henk. Het loopt allemaal wel weer, maar tegelijkertijd noemt hij de situatie fragiel. 'Het gebruik van materialen mag dan drastisch gedaald zijn, stel dat een tweede uitbraak komt, dan kunnen de tekorten ineens weer heel snel oplopen. Instellingen moeten opnieuw naar hun voorraden gaan kijken en die ruimer op gaan zetten.' Henk stond in het begin van de uitbraak 7 dagen lang 24 uur paraat. Na drie weken had hij een lang weekend vrij. 'Ik heb de telefoon uitgezet, geen tv gekeken en veel in de tuin gewerkt. Ik woon al 27 jaar in hetzelfde huis, maar ik heb m'n tuin nog nooit zo vroeg in 't jaar klaar gehad.' ■

Goede informatievoorziening is natuurlijk altijd van belang, maar tijdens de coronacrisis was het zijn core-business, vertelt Henk. 'Als één van de hoofden van het actiecentrum had ik heel veel contact met ketenpartners, huisartsen, ziekenhuizen en andere care-organisaties om zoveel mogelijk informatie te verzamelen. We deelden die informatie netcentrisch. Dat is in 'normale' tijden niet gebruikelijk, maar in de coronacrisis heeft het goed geholpen om sturing te geven.' Henk belde naar ziekenhuizen om te inventariseren of er genoeg bedden beschikbaar waren en vroeg bij de zorginstellingen na of er problemen waren op het gebied van persoonlijke bescherming. Die waren er. Henk vroeg door. 'Wat zijn dan precies de knelpunten? Kunnen we alternatieven bedenken?' Want oplossingen, daar was Henk op uit. Hij zette een systeem op om de persoonlijke beschermingsmiddelen (PBM's) te kunnen verdelen. 'En toen kwamen de tekorten en was het mijn taak om de lasten van die tekorten eerlijk te verdelen. Ik heb daarvoor wel mensen op onze onderlinge solidariteit moeten wijzen. Het heeft wel even geduurd voordat de boodschap indaalde en mensen inzagen

Raakvlakken met de film Transformers

Ilse Sanders: 'Samen een krachtige machine'

Als vakspecialist is Ilse Sanders binnen de GHOR verantwoordelijk voor planvorming en het waarborgen van kwalitatieve zorg in de diverse instellingen. 'Het was dus wel een logische stap dat ik als corona-coördinator werd aangewezen', zegt ze. Toen corona nog een 'ver-van-mijn-bedshow' leek, werd ze door collega's gekroond tot Miss Corona genoemd. Totdat het serieus werd en het virus ook in ons land opdook.

Ilse werkt anderhalf jaar bij GHOR Twente. Die periode heeft ze voor haarzelf ingedeeld in een pre-coronatijdperk van een jaar en een coronatijdperk van een half jaar. Eind januari al was ze, samen met collega's, bezig met het coronavirus. 'We zagen natuurlijk wat er in het buitenland gebeurde en dachten erover na wat de gevolgen zouden zijn als het virus naar Nederland kwam. In de eerste week van februari hebben we onze planvorming afgestoft. En een paar weken later, toen de coronacrisis steeds serieuzere vormen aannam, hebben we snel opgeschaald. Onze afdeling bestond ineens uit twaalf medewerkers, ieder met een eigen aandachtsgebied. Inmiddels zijn we weer afgeschaald naar vier medewerkers. We bewegen flexibel mee met de omstandigheden, net zoals dat in de hele keten het geval is.'

Dubbel gevoel

Haar taken bestaan onder meer uit het coördineren van het GHOR-actiecentrum. En twee keer in de week neemt ze deel aan het ROT-overleg (Regionaal Operationeel Team). Ze 'opereert' als schakel tussen de GGD/GHOR en andere Twentse organisaties. Hoe ze de afgelopen tijd heeft ervaren? 'Als mensen me dat vra-

gen, heb ik een dubbel gevoel. Kijk, ik werk hier nog niet zo lang. De veiligheidsregio heeft in het verleden wel fliets-incidenten meegemaakt, maar zo'n grote crisis nog nooit. Het is compleet nieuw voor me, ik ben vanuit de bureautak aangehaakt. Dat is heftig. Maar toch... ik vind de afgelopen maanden ook heel gaaf. Ken je de film Transformers? Dat zijn meerdere voertuigen die zich samen omzetten tot één krachtige machine. Ik zie raakvlakken. In onze organisaties zetten we er als één man de schouders onder. We zijn allemaal met hetzelfde bezig: het bestrijden van COVID-19. En dat doen we, ieder met z'n eigen expertise, met heel veel gedrevenheid en doorzettingsvermogen. Dat vind ik echt geweldig.' Ze heeft de afgelopen periode ook ervaren als enorm leerzaam. Ilse volgt één dag in de week een masteropleiding bestuurskunde aan de VU in Amsterdam. 'De samenwerkingsprocessen in coronatijd, daar leer ik ontzettend veel van. Hoe moeilijk de situatie ook is.'

Anderhalve meter maatregel

Door de verschillende maatregelen van de overheid, zoals het instellen van de anderhalve meter-maatregel, wordt iedereen binnen de organisatie gedwongen op zijn of haar werkzaamheden te reflecteren, met COVID-19 in

het achterhoofd. We kijken nu naar de leerpunten die we uit deze situatie kunnen halen. 'We ondersteunen ook zorginstellingen. Die zijn er zelf verantwoordelijk voor om kwalitatief goede en veilige zorg te geven. Daar willen wij graag in meedenken. We bieden nu ook al reflectiesessies aan en brengen partners bij elkaar rond de vraag wat we van de afgelopen tijd kunnen leren en hoe we goede afspraken kunnen maken.' Ilse zorgt ervoor dat er zoveel mogelijk informatie wordt samengebracht. 'Zo kan iedereen met z'n eigen puzzelstukje aan de slag. En elk stukje draagt weer bij aan het gezamenlijk vormgeven van de Twentse situatie.' Privé heeft Ilse ook een heftige tijd achter de rug. Ze verloor in haar omgeving twee mensen die haar dierbaar waren. 'Niet coronagerelateerd, maar bij de crematies heb ik ervaren hoe moeilijk het is als je verdriet niet samen kunt delen. Geen handen, geen knuffels. Heel onnatuurlijk.' De afgelopen tijd was de grens tussen werk en privé verdwenen. Ilse was altijd bereikbaar en heeft, net als veel collega's, aardig wat overuren gemaakt. 'Het gekke is dat het voelt als normaal. We zijn ook nog eens ons huis aan 't verbouwen. Maar als je op je werk zoveel met je hoofd bezig bent, is het heerlijk om een badkamermuurtje te metselen!' ■

‘Gevoel dat ik in slechte film zat’

Joost Hofhuis zag crisis vanaf prille begin groeien

Het waren soms duivelse dilemma's waar de Acute Zorg Euregio en GHOR Twente mee te kampen had. Joost Hofhuis is er trots op bij twee organisaties gewerkt te hebben die met veel inzet, passie en professionaliteit onder bijzondere omstandigheden hun werk deden. 'Het was een surrealistische werkelijkheid.'

Net als bij veel andere collega's in de zorg zijn de werkzaamheden van Joost de afgelopen tijd erg veranderd. Hij is werkzaam voor Acute Zorg Euregio en verantwoordelijk voor de portefeuille crisisbeheersing. 'Vanuit Acute Zorg Euregio faciliteren we onze ketenpartners om zo goed mogelijk voorbereid te zijn op rampen en crises. In brede zin zijn we verantwoordelijk voor de bereikbaarheid en beschikbaarheid van acute zorg binnen Twente en de Oost-Achterhoek. Op bestuurlijk niveau worden hierover binnen het Regionaal Overleg Acute Zorgketen (ROAZ) afspraken gemaakt. We overleggen ook over de voorbereiding op rampen en crises.'

Dilemma's

Naast zijn werkzaamheden bij Acute Zorg Euregio is Joost ongeveer één keer in de vijf weken werkzaam als Algemeen Commandant geneeskundige zorg (ACgz) binnen de Veiligheidsregio Twente, sectie Geneeskundige Hulpverleningsorganisatie in de regio (GHOR). 'Gedurende die week ben ik 24/7 bereikbaar in geval van rampen en crises. Toen de coronacrisis uitbrak ben ik vanuit mijn functie, samen met brandweer, gemeenten en politie, vaak aangeschoven in het operationeel crisisteam van de Veiligheidsregio.' In het crisisteam werd onder meer gesproken over de

mogelijkheid om zorghotels te openen, uiteraard in nauwe afstemming met de verpleeg- en verzorgingstehuizen. 'Ook overlegden we over mogelijkheden om de doorstroom te bevorderen en zodoende de verpleeg- en verzorgingstehuizen en ziekenhuizen te ontlasten. Daarnaast hebben we ons beziggehouden met de verdeling van persoonlijke beschermingsmiddelen en advies rondom de ontwikkeling van de uitbraak van COVID-19', vertelt Joost. 'Er kwamen voor ons als GHOR Twente veel praktische vragen naar voren, maar soms ook duivelse dilemma's. Zoals de schrijnende verhalen rondom de schaarste aan persoonlijke beschermingsmiddelen. Of onze eerste COVID-19-uitbraakscenario's, die in het gunstigste geval een slechte uitkomst zouden hebben. Ook de vraag 'hoe gaan we om met grootschalig overlijden in Twente'

'Gelukkig zijn onze scenario's niet uitgekomen'

was pittig. Gelukkig zijn onze scenario's, mede door de maatregelen en de gigantische inzet binnen de zorg, niet uitgekomen.'

Ontwikkelingen

Omdat zowel Acute Zorg Euregio als GHOR Twente al in een vroeg stadium de ontwikkelingen rondom COVID-19 volgden, was Joost vanaf het prille begin betrokken en heeft hij de crisis letterlijk zien groeien. 'Vanuit Acute Zorg Euregio hebben we van de minister van VWS een taak gekregen in de coördinatie van de spreiding van IC en klinische COVID-19 patiënten binnen de

regio en het land. Als één van de beleidsadviseurs ben ik hier nog steeds bij betrokken. We verstrekken onder meer dagelijks informatie over het aantal COVID-19 patiënten in onze ROAZ-regio.' Bij de start van de COVID-19 uitbraak in Nederland bespeurde Joost bij veel mensen in zijn omgeving enige nonchalance ten aanzien van de potentiële impact die het coronavirus zou (kunnen) hebben. 'Met onze eerste scenario's continu in het achterhoofd, heb ik in de beginfase regelmatig het gevoel gehad te wachten op de onafwendbare perfecte storm, terwijl bij veel mensen dit gevoel totaal niet speelde. Dat maakte dat ik vaak gedacht heb in de bekende 'slechte film' te zitten, een surrealistische werkelijkheid. De voorlopige conclusie is dat al onze voorbereidende en onze lopende werkzaamheden zeker een bijdrage hebben gehad in de beheersing van de coronacrisis. Ik ben er trots op om bij twee organisaties gewerkt te hebben die met zoveel inzet, passie en professionaliteit hun werk hebben gedaan onder deze bijzondere omstandigheden! ■

‘Iedereen wilde extra werken’

Chantal Kerkemeijer over gedrevenheid in coronatijd

Toen corona uitbrak moest Chantal Kerkemeijer, werkzaam als verpleegkundige op de Spoed Eisende Hulp van het ZGT, haar twee kinderen naar de noodopvang sturen. 'Dat was spannend en niet altijd leuk, maar ze vonden wél dat ik naar m'n werk moest. Want wie zou er anders voor al die coronapatiënten zorgen?'

De sluiting van de basisscholen na de corona-uitbraak in Nederland was wel een dingetje, vond Chantal. Het werk van haar partner Bjorn ging ook gewoon door. En met haar ouders maakte ze de afspraak dat ze voorlopig, uit veiligheidsoogpunt, niet op zouden passen. Dochter Lotte (8) en zoon Guus (6) kwamen gelukkig in aanmerking voor noodopvang, vanwege het vitale beroep van Chantal. 'Het betekende wel dat de kinderen naar een andere school moesten en dat was spannend voor ze. Soms ook gewoon 'niet leuk'. Maar ze zagen het belang er gelukkig wel van in.' Het was een heftige perio-

de, want als Chantal thuis was, moesten de handen uit de mouwen voor thuis-onderwijs. 'Iedere dag lezen, rekenen, taal en spelling. Het ging best goed, maar wat zijn we allemaal blij dat de scholen weer open zijn!'

Super gedreven

Sinds 2006 is Chantal werkzaam als Spoedeisende hulp verpleegkundige op de SEH in ZGT. Daarnaast is ze sinds vijf jaar scenariotrainer voor de Regionale Trauma Training (RTT) bij Acute Zorg Euregio. 'In 2018 werd ik coördinator van deze cursus en zodoende werk ik nu vier uur per week bij Acute Zorg Euregio. Een leuke combinatie van twee uitdagende banen.' Halverwege maart kwamen de eerste coronapatiënten uit Brabant naar het ZGT voor opname op de ic-afdeling. 'Hoewel er in de regio toen nog nauwelijks coronapatiënten waren, was ZGT al op alle niveaus bezig met de voorbereiding. Voor de ingang van de SEH werd een triagetent geplaatst en een deel van de SEH werd een corona-unit met cohortverpleging. Eind maart zagen we zo'n 20 tot 25 coronapatiënten per dag. In Hengelo draaiden we 12-uursdiensten.' De late dienst die daarmee vrijkwam, werd ingezet op de

'Ik baalde gewoon als ik niét extra hoefde te werken'

SEH in Almelo. 'Iedereen was super gedreven', vertelt Chantal. 'Extra diensten werden in no-time opgelost. Bij AZE had ik afgesproken dat ik extra inzetbaar zou zijn in het ZGT. Ik baalde gewoon als ik niét extra hoefde te werken. Iederéén wilde extra werken. Dat heb je met SEH-verpleegkundigen. Die houden van de spanning, van niet weten wat er komen gaat.'

Intensief

Het werk op de corona-unit was intensief. Chantal: 'De patiënten waren ziek, vaak zieker dan ze zich voelden en eruitzagen. Er moest veel diagnostiek gedaan worden in een zo kort mogelijke tijd. De beschermde kleding was warm en van het mondkapje kreeg je na een uur hoofdpijn. Maar wat me het meeste raakte, waren de emoties van patiënten. Coronapatiënten kwamen alleen naar de SEH. Hun familie bleef thuis of bleef achter bij de ingang van de triagetent. Dat maakte de patiënten verdrietig, onzeker en angstig. Helemaal als ze zo ziek waren dat ze voor beademing op de ic opgenomen moesten worden.' Als SEH-verpleegkundige weet Chantal dat anderhalve meter afstand houden van een patiënt niet haalbaar is. 'En bij de opvang van een instabiele patiënt kan ik ook geen afstand houden van mijn collega's. Ik focus daarom meer op goede hygiëne.' Bij AZE is Chantal bezig met het organiseren van de RTT in een anderhalve meter-samenleving. 'Dat is een hele uitdaging, maar het gaat ons lukken! De eerstvolgende cursus staat eind juni gepland.' ■

Chinees doorgeefluik helpt

In het MST waren de buddy's onmisbaar

Wim Addink en Rick Spanjer verpleegden de afgelopen tijd op de ic-afdelingen van het MST in Enschede veel mensen met corona, ook uit het zuiden van het land. Ze zagen patiënten overlijden zonder hun familie om zich heen. 'Het kon niet anders, maar het druiste tegen al onze verpleegkundige principes in', zegt Wim Addink.

Normaal gesproken zijn er op de ic's dag en nacht familieleden te vinden die de zieken op de afdeling bijstaan. Er is altijd nauw contact tussen de familie van de patiënt en zijn of haar verpleegkundigen. Maar al snel na de corona-uitbraak mochten familieleden uit veiligheidsoogpunt beperkt op bezoek komen, slechts één keer per week. Beeldbellen was het enige alternatief. Wim Addink en Rick Spanjer vonden dat één van de moeilijkste gevolgen van corona. 'De patiënten waren zó ziek en overleden waar niemand bij was. Ontzettend schrijnend.'

Alles samen

Wim beheert normaal gesproken binnen de ic's en de ok's het Patiënten Data Management Systeem (PDMS). Maar in de COVID-19-periode was hij beduidend minder applicatiebeheerder en méér bezig met de technische opschaling in crisistijd. 'Beademingsmachines, infusen, koppelingen. Alles waar een stekker aanzat was voor Wim!' Hij haast zich te zeggen dat hij dit niet alleen heeft gedaan. Samen. Daar draaide het om in coronatijd. Rick is ic-verpleegkundige. 'In de periode dat alles op de kop stond en het aantal mensen op de ic's fors werd opgeschaald, ben ik planner geworden. Toen bleek dat we het met eigen personeel niet zouden redden, zijn we op zoek gegaan naar goede mensen

met een zorgachtergrond die ons zouden kunnen helpen. We kregen veel aanbod van oud-verpleegkundigen, ook van de ambulancedienst. Samen met HRM zochten we daarnaast actief naar goede verpleegkundigen. Voor de vijf ic's hebben we tijdelijk tussen de 100 en 150 man extra personeel aangesteld. Ze hadden allemaal mijn telefoonnummer op zak. Ze konden me bellen met vragen of in situaties waarin ze zich onzeker voelden.' In hun werk hebben ze geprobeerd de anderhalve meter-maatregel zo goed mogelijk toe te passen. 'Maar de tanden van een patiënt poetsen kan ik niet op anderhalve meter. Daar moeten we reëel in zijn', geeft Wim aan.

Rick Spanjer (links) en Wim Addink (rechts).

Doorgeefluik

Zonder anderen tekort te willen doen, onderstrepen ze het grote belang van twee buitenbuddy's op de cohort-afdeling. 'Deze verpleegkundigen waren tijdens de crisis echt onze maatjes. Wij werkten in onze speciale pakken in de ic, aan de Covid-kant. Achter een afscheiding stonden, aan de schone kant, continu twee verpleegkundigen voor ons klaar. Alles wat wij nodig hadden, medicijnen of materialen, werd door hen via een 'Chinees doorgeefluik'

'We moesten elkaar van de werkvloer trekken voor een kop koffie'

aangereikt. Dat werkte ontzettend goed! Ze maakten zelfs de medicatie voor de nacht alvast klaar, zodat wij door konden werken.' Wim en Rick hebben ervaren dat binnen een week na de corona-uitbraak iedereen de neuzen dezelfde kant op had staan. Wim: 'Niet alleen in het MST hoor, ook buiten het ziekenhuis. De ambulancedienst had geen beademingsapparatuur op de auto

Spil van de afdeling

Het was de taak van Rita Grob, teamhoofd en ic-verpleegkundige in het MST, om in coronatijd taken en verantwoordelijkheden bij de juiste personen neer te leggen. Ze zorgde ervoor dat iedereen aangehaakt bleef en op het juiste moment de juiste informatie ontving. 'Goed voor je medewerkers zorgen betekent openstaan voor input. Saamhorigheid stond de afgelopen tijd altijd voorop.'

en belde naar het MST. 'Hebben jullie apparatuur voor ons?' Het was heel snel geregeld.'

Adrenaline

De twee draaiden de afgelopen tijd puur op adrenaline. 'Dat is natuurlijk niet nieuw voor ons', vertelt Wim. 'We werken in de acute zorg en kunnen goed met stress-situaties omgaan. Maar het was wél lang. Toen we in mei teruggingen van vijf naar drie ic's, liep de adrenaline weg en voelde ik me ineens erg moe.' Rick knikt instemmend. 'Dat herken ik. Net als denk ik iedereen in de zorg. Ik ben daar trots op. We hebben het samen gedaan en heel goed op elkaar gelet.' Wim beaamt dat. 'We moesten elkaar soms letterlijk van de werkvloer trekken voor een kop koffie.' Beiden geven ze aan dat de drukke periode ook meerwaarde had. 'De ic en de ok zijn normaal gescheiden werelden. We kijken eigenlijk nooit in elkaars keuken. Nu wel. En dat versterkt het saamhorigheidsgevoel.' Toen het weer wat rustiger aan het front werd, pakte Wim de mountainbike uit de schuur, ging onkruid wieden in de moestuin van z'n dochter en maakte 's avonds (nou, vooruit... soms ook 's nachts) een legpuzzel van 1.000 stukjes. Rick zoekt ontspanning in z'n tuin en is blij dat er weer meer ruimte is voor het sociale leven. 'Hard nodig, horen we ook van alle collega's.' ■

Dank aan alle medewerkers

Terwijl een groot deel van Nederland thuis moest werken, moesten de mensen in de zorg vaak juist extra werken. We hebben een ongelooflijke bijdrage gezien van de ketenpartners, maar ook achter de schermen zijn veel mensen druk bezig geweest de crisis te beslechten.

Bureau Acute Zorg Euregio bereidt, samen met de GHOR-bureaus (voor onze regio zijn dat GHOR-Twente en VNOG), zorginstellingen voor op crisis- en rampsituaties door middel van opleiden, trainen en oefenen. Maar wie had gedacht dat we, twee jaar na de Ketenoefening 'Matroeskja' (een epidemie-oefening van een week in april 2018), daadwerkelijk geconfronteerd zouden worden met een pandemie. Ondanks alle voorbereidingen, hadden we van tevoren niet kunnen overzien welke taken en rollen wij als bureaus toegeschoven zouden krijgen, maar ook niet wat dat zou betekenen voor onze medewerkers. Ineens werd Acute Zorg Euregio (AZE) ook een crisisorganisatie, die 24/7 bereikbaar moest zijn en de GHOR'en werden verantwoordelijk voor de regionale distributie van persoonlijke beschermingsmiddelen. Allemaal taken waar onze medewerkers niet eerder mee te maken hadden gehad, maar iedereen heeft zonder morren en met gedrevenheid zijn bijdrage geleverd. 's Avonds en in het weekend werken werd zonder problemen opgepakt. Natuurlijk heeft dat ook invloed gehad op de thussituaties. Daarnaast hadden we te maken met personele wisselingen, er moesten nieuwe mensen worden ingewerkt bij AZE (Geke en Max), bij de GHOR werd afscheid genomen van een collega die naar de politie ging (Inge). Ondanks deze aanpassingen werd er hard gewerkt; onze mensen déden het gewoon en hoe! We zijn hen daar heel dankbaar voor.

Ook de samenwerking tussen AZE en de GHOR'en is uitermate goed verlopen en werd nog intensiever dan voorheen. Altijd was en is er ruimte voor overleg, betrekken we elkaar automatisch en proberen we – daar waar het kan – elkaar zelfs te ontlasten. Heel bijzonder blijkt, want vanuit het land horen we zowel vanuit de GHOR'en als vanuit de acute zorgbureaus ook wel andere geluiden.

Lieve collega's, we willen jullie van harte bedanken voor jullie inzet tot nu toe, ook jullie worden moe. Jullie zijn toppers.

Manon Bruens, Manager Acute Zorg Euregio (links)
Heidi Plas, Hoofd bureau GHOR Twente (rechts)

Bezoek ons online

Acute Zorg Euregio

Tel. 053 487 20 97

info@acutezorgeuregio.nl

acutezorgeuregio.nl

Ambulance Oost

Tel. 088 482 02 22

info@ambulanceoost.nl

ambulanceoost.nl

GHOR Twente

Tel. 088 256 78 50

info@vrtwente.nl

ghortwente.nl

